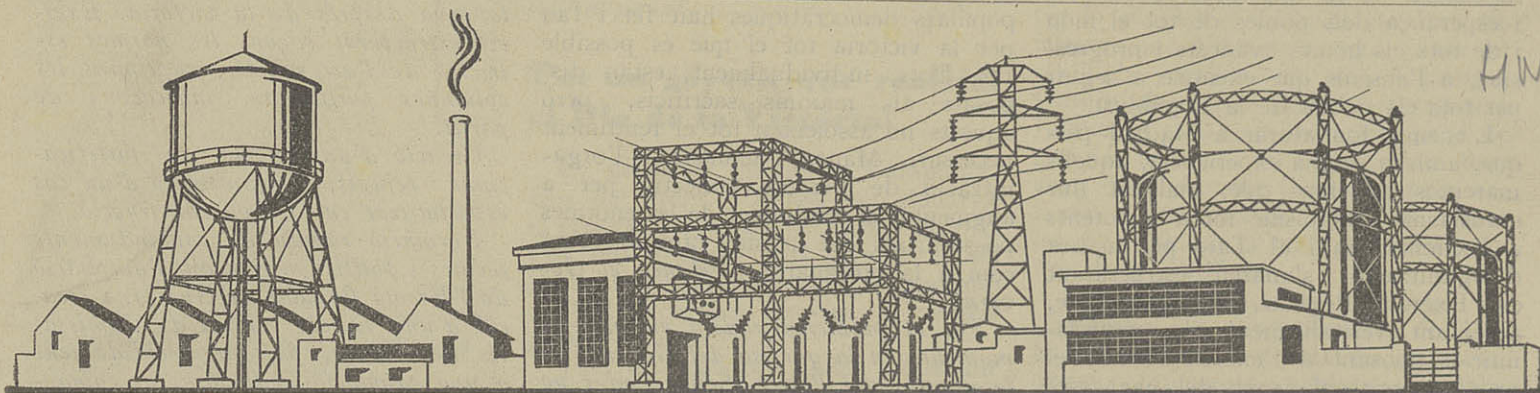

DINAMISME

PORTANTVEU DE LA FEDERACIÓ CATALANA DE TREBALLADORS D'AIGUA, GAS I ELECTRICITAT - U. G. T.

EDITORIAL

Per mitjà d'aquest primer número del nostre òrgan DINAMISME, el Comitè de la Federació saluda a tots els nostres afiliats i ho fa amb la satisfacció de veure acomplerta una necessitat des de fa temps sentida per la nostra organització. El nostre periòdic ha d'ésser i serà, fidel exponent dels anhels dels treballadors de la nostra indústria dins del marc de la nova situació revolucionària que vivim. Per aquest portantveu, aquesta Federació es preocuparà ampliament de tots els problemes de la nostra producció, en tant que indústria bàsica de guerra, fent comprendre als nostres afiliats i a tots els treballadors en general, que llur activitat com a productors deu i ha d'estar orientada de cara a la guerra; és a dir, produir més i millor, estímulant la iniciativa particular vers aquest objectiu.

Ens proposem, a més, forjar una moral de guerra en la nostra indústria que descansi sobre la ferma convicció

del triomf de les armes del poble antifeixista damunt la canalla sagnant i parasitària de Franco i llurs servidors.

Aquesta moral, basada en la seguretat del nostre triomf, comporta com a conseqüència, infinitat de sacrificis en la reraguarda, com són: augment d'hores de treball, restriccions del consum, aportacions en metàl·lic i espècies pels nostres germans del front perquè puguin suportar millor els rigors de la lluita, és a dir, totes aquelles noves obligacions i sacrificis derivats de la guerra i necessàries en la guerra, pel triomf de les nostres armes.

En el terreny dels sacrificis, en la ferma voluntat de posar a contribució de la causa antifeixista tot quant humanament estigui al nostre abast, la U. G. T. d'Aigua, Gas i Electricitat té el deure d'estar en primer lloc, d'ésser exemple de disciplina i responsabilitat, acceptant i complint amb la major rapidesa totes les consignes que d'aquesta Federació o bé pel Secretariat Regio-

nal per mitjà de llurs òrgans d'expressió li siguin transmeses.

El nostre portantveu tindrà també, com a missió a complir, la preparació tècnica dels treballadors d'aquesta indústria, adaptant a aquesta publicació un curs d'electricitat que començarà a publicar-se a partir del pròxim número.

Concedim la major importància a aquesta preparació tècnica, ja que el coneixement científic del treball millorarà notablement la producció, a la vegada que minvarà l'esforç de l'obrer.

La tècnica, que fins el 19 de juliol era patrimoni exclusiu de la classe adinerada, en la nova situació revolucionària que vivim ha de fer-se extensiva a tot obrer que, conscient de que el seu treball ja no representa un benefici particular per a ningú, estigui disposat a donar a la collectivitat tot el que llur capacitat li permeti, amb el natural benefici per a si mateix.

El Pla de la Victòria

Companys:

El 19 de juliol els militars facciosos sublevats varen ésser abatuts en la major part del territori de la República per les masses obreres i populars, la Guàrdia d'Assalt i altres forces lleials, mogudes per un sol impuls, refoses en una mateixa voluntat: *Defensar la República i les llibertats del poble, i morir abans de deixar-se-les arrabassar.*

Els traïdors, acorralats per l'empenya de les forces antifeixistes, portaren contra el poble espanyol les hordes de moros enganyats i de mercenaris del Terc, mentre que, per altra banda, anaven rebent l'ajut del feixisme internacional a canvi de les nostres riqueses i de trossos de la nostra Pàtria. Material de guerra, quadres tècnics militars, unitats completes dels Exèrcits de Hitler i de Mussolini han vin-

gut i continuent venint a la Península per tal de contenir els avanços del poble i intentar reduir-lo a l'opressió.

Els heroics milicians, per no tenir una organització i una direcció militars eficients, varen veure's obligats a cedir terreny a l'enemic en les batalles d'Extremadura i del Tajo. L'enemic podé arribar a les portes de Madrid i, quan les Cancelleries d'Europa ja donaven per vençut el poble espanyol, co-

mençà la tenaç i gloriosa resistència de la capital de la República, admiració i esperança dels pobles de tot el món i de tots els homes avançats i progressius, a l'ensem que exemple a seguir per tots els pobles de la República.

L'enemic fou aturat a Madrid perquè, amb la pròpia experiència, aquells mateixos milicians que, malgrat llur entusiasme i heroisme foren impotents a Extremadura i al Tajo per manca d'organització, s'anaren estructurant en Exèrcit Regular, disciplinant-se, acceptant veritablement el comandament i oposant a l'exèrcit enemic el propi exèrcit, al front del qual està l'heroic general Miaja, vell militar fidel a la promesa feta al seu poble i a la seva Pàtria. Gràcies a això, Espanya no és ja una nova Abissínia.

Com a la resta de la República, a Catalunya, on el 19 de juliol el feixisme fou anihilat, sortiren cap al front d'Aragó columnes de milicians amb el mateix entusiasme que a Madrid sortiren cap al Guadarrama.

Però mentre a tots els fronts de la República s'ha anat creant l'Exèrcit Popular Regular que ha estat capaç de la gran contraofensiva a Guadalajara i la reraguarda s'ha organitzat per a la guerra, a Catalunya, formidable font de reserves humanes i gran potència industrial amb possibilitats d'ésser la forja d'on sortissin les armes republicanes i l'amunicionament de tots els fronts, no estem més que al començament d'aquest procés, malgrat l'entusiasme i els esforços abnegats dels combatents del front d'Aragó i dels obrers admirables de les nostres fàbriques.

L'organització a Catalunya de l'Exèrcit Popular Regular topa amb serioses resistències i la manca d'organització eficient de la indústria no ha permès armar i amuncionar suficientment ni àdhuc el front més immediat, el front d'Aragó.

En que radica la impotència actual de Catalunya

Catalunya ha romàs impotent per aportar tot el necessari al front d'Aragó, perquè les incomprendsions, els afanys monopolitzadors, els assaigs infantils i els intents de realitzacions particulars amb les conseqüents discrepàncies i coaccions, han provocat la discòrdia entre les forces antifeixistes i han desviat l'atenció del problema candent, de la guerra contra el feixisme.

Els combatents del front d'Aragó, reflexe conseqüent de la situació de la reraguarda, en lloc de mantenir-se units com el 19 de juliol, començaren a separar-se en mil·liris de les diverses organitzacions, convertint-se en un mosaic de columnes i columnetes que fatalment havia d'ésser el principal obstacle per a la militarització i per a la refosa llur en un sol cos, en el potent Exèrcit Popular Regular, part integrant de l'Exèrcit únic de la República.

Els soldats heroics, els obrers abne-

gats, els camperols entusiastes, els intel·lectuals, les forces lleials, les capes populars democràtiques han fet i fan per la victòria tot el que és possible fer. Tots, individualment, estan disposats als màxims sacrificis, però aquests no assoleixen tot el rendiment necessari. Manca l'actuació i l'organització de l'esforç col·lectiu per a augmentar el rendiment de les enormes possibilitats que tenim, tant al front com a la reraguarda. *Manca el Govern.*

Tot el problema radica en aquests moments en la qüestió del Govern, en la qüestió del Poder. Sense Poder no pot haver-hi Exèrcit. Sense Poder no pot haver-hi Indústria de Guerra. Sense Poder no poden organitzar-se les forces morals i materials del país per a la guerra. Sense Poder no pot haver-hi victòria.

Aquesta és la gran debilitat que fa que, malgrat la seva gran potència, Catalunya romanguí impotent.

Fins ara, els Governos que Catalunya s'ha donat, no han pogut recollir els anhels i organitzar l'entusiasme del poble català per dur-lo junt amb el poble espanyol i el Govern de la República cap a la victòria decisiva.

Això planteja amb tota urgència davant de Catalunya, davant del nostre poble, que tant belles pàgines ha escrit en la història de les lluites per la llibertat, el deure ineludible, la tasca immediata de donar-se un Govern capaç d'agrupar les voluntats dels sectors antifeixistes, capaç d'assegurar la unitat veritable de tot el poble, capaç d'endegar tots els esforços i tots els sacrificis, de cara a la guerra, de cara a la victòria, que és la garantia plena de totes les conquestes de la nostra Revolució popular.

Un Govern que faci que el nostre poble pugui ajudar els altres fronts, pugui ajudar el Madrid heroic i que faci al nostre poble capaç de passar a l'ofensiva al front d'Aragó.

El Govern de Catalunya, el que Catalunya necessita i reclama, el que cal per superar l'actual impotència, ha d'ésser representació exacta d'aquesta voluntat i ha d'ésser un veritable Poder Executiu que prengui decisions d'acord amb la situació i que imposi el compliment d'aquestes decisions, costi el que costi.

Un Govern que, apoiat per tot el poble, assumeixi la responsabilitat de la realització d'un programa-pla complet i concret per guanyar la guerra contra els traïdors i contra els invasors de la nostra Pàtria.

El Pla de la Victòria

Per assegurar la victòria damunt del feixisme espanyol i internacional, aquest Govern del poble antifeixista haurà de dur a la pràctica el següent pla de la victòria:

1.er *Creació ràpida de l'Exèrcit Popular Regular a Catalunya com part integrant de l'Exèrcit únic de la República, condició fonamental de la victòria contra el feixisme, centinella*

fidel de les conquestes revolucionàries i de les llibertats d'Espanya i de Catalunya després de la victòria. Exèrcit estructurat segons les normes estrictes de l'art militar, suprimint les columnes particulars sindicals i de partit.

Creació d'un sistema de fortificacions i refugis, i organització d'un cos especialitzat en la seva construcció.

Formació ràpida de comandaments tècnics i polítics mitjançant l'ampliació de l'Escola Popular de Guerra, i creació d'una Escola central de Comissaris de Guerra, passant decididament a una promoció audaç, al comandament superior i als llocs de més responsabilitat, dels soldats i del comandament inferior que hagin donat prova de la seva capacitat en la lluita i de la seva fidelitat antifeixista.

Depuració del comandament i de l'Exèrcit en general a Catalunya.

Liquidació de tots els elements feixistes emboscats i reemplaçament dels tebis o que no sentin la causa del poble per aquells més abnegats i degudament provats des del punt de vista de la seva lleialtat a la nostra causa.

2.on *Creació immediata de reserves abundants per a l'Exèrcit Popular Regular a Catalunya.*

Organització immediata de cinc noves divisions amb els mobilitzats de les lleves dels 36, 35, 34, 33 i 32, com a primera reserva del nostre Exèrcit.

Organització de la instrucció pre-militar de la població civil i de tota la joventut apta per a les armes com segona reserva del nostre Exèrcit Popular Regular.

Organització de reserves especialitzades en la defensa antiaèria, antiquímica i de les costes i demés tipus especials de defensa.

3.er *Creació d'una potent indústria de guerra, transformant tot Catalunya en una gran fàbrica de material de guerra, elaborant un pla de conjunt per l'adaptació de tota la indústria a les necessitats de la guerra, a fi de produir l'armament, els municions i els equips necessaris per proveir el front d'Aragó i els demés fronts de la República.*

Nacionalització de les indústries de guerra bàsiques i militarització del transport.

Capacitar en el curs màxim de tres mesos un mínim de cent mil dones per tal d'ocupar els llocs dels homes mobilitzats a les indústries, transports i serveis públics.

Organització de la lluita contra els emboscats.

Creació de la Conselleria d'Indústries de Guerra per tal d'organitzar, coordinar i desenvolupar totes les activitats de les indústries de guerra, responenent a un pla determinat i d'acord amb el Govern de la República.

4.rt *Política econòmica de guerra. Adaptació i reajustament de les indústries segons les necessitats de la guerra. Readaptació professional dels obrers i de les obreres segons les mateixes necessitats per suprimir l'atur forçós inadmissible i injustificable en*

un país en guerra. Coordinació de totes les indústries i empreses, i utilització i repartició de les matèries primeres segons les necessitats de la producció de guerra.

Règim de severa economia, prescindint àdhuc del més necessari, per concentrar-ho tot per a la guerra.

5.è Política justa al camp. Assegurar la llibertat dels camperols per treballar la terra individualment o col·lectiva segons la seva pròpia voluntat.

Estimular amb crèdits i altres mitjans la producció agrícola més útil i necessària per a la guerra.

Regularització de la compra-venda dels productes del camp, estimulants la cooperació, i organitzar el comerç exterior sobre la base dels acords convinguts entre el Govern de la Generalitat i el Govern de la República.

6.è Seguretat i ordre revolucionari antifeixista. Creació ràpida del cos únic de Seguretat Interior amb una prèvia depuració imparcial i objectiva segons determinen els Decrets aprovats per l'anterior Govern de Catalunya.

Lluita sistemàtica i sense repòs per anihilar la cinquena columna. Lluita contra tots els feixistes emboscats i, per tant, depuració obligatòria de totes les organitzacions i partits antifeixistes.

Liquidació enèrgica i ràpida dels desmans dels elements i dels grups incontrolats.

7.è Concentració de totes les armes de guerra en mans del Govern perquè les utilitzi d'acord amb les necessitats de la guerra.

8.è Lluita despietada contra els especuladors, agiotistes i aprofitadors dels sacrificis que la guerra imposa al Poble. Respectant, però, els drets i els interessos de la petita burgesia que està disposada honradament a participar en l'esforç i el sacrifici comuns.

Creació de tribunals populars especials per castigar de manera exemplar els abusos criminals dels aprofitadors de la guerra que estant enriquint-se amb la misèria del poble.

9.è Creació d'una moral de guerra i d'una austeritat de guerra a la rera-guarda.

Realització d'una política severíssima d'economia per acabar amb tota despesa superflua amb l'excés de burocràcia i d'acumulació de sous als organismes oficials, a les empreses i en tots els ordres de la vida del país.

Repartiment equitatiu dels sacrificis i càrregues de la guerra, segons les possibilitats econòmiques de les diferents capes de la població.

Aplicació d'una política fiscal i bancària de cara a la guerra.

10. Supeditar tota l'actuació i totes les accions a l'objectiu suprem de la guerra victoriosa contra el feixisme i col·laboració estreta amb el Govern de la República en totes les tasques del front i de la Rera-guarda, plenament convençuts de què les llibertats de Catalunya s'assoleixen i es consoliden en la mesura que sapiguem lluitar units els pobles hispànics contra

l'enemi comú, el feixisme espanyol i internacional.

Per un govern que realitzi el Pla de la Victòria!

Es arribada l'hora de Catalunya. Des del front d'Aragó pot donar-se el cop de gràcia a les tropes mercenàries feixistes que han invadit el sòl hispà. Cal mobilitzar totes les energies de Catalunya per convertir en realitat aquest objectiu.

Tots els catalans units, treballant junts, sota les directrius del Govern que Catalunya necessita i que tindrà, podem escurçar la durada d'aquesta guerra sagnant que ens ha declarat el feixisme mundial.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya i la Unió General de Treballadors, conscients de la seva responsabilitat històrica, exigeixen que es formi un Govern amb la participació de totes les forces antifeixistes —

proletàries i democràtiques — que estiguin resoltes a impedir per tots els mitjans que Catalunya pugui posar en perill la victòria de tota Espanya. Govern decidit a rompre de manera fulminant amb l'actuació perniciosa de prendre acords i no complir-los, marxant decididament i vencent amb voluntat d'acer tots els obstacles i totes les dificultats a la realització del gran Pla de la Victòria.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya i la Unió General de Treballadors criden a tots els catalans, obrers, camperols, soldats, oficials, aviadors, mariners, a totes les forces armades, a tots els treballadors de Catalunya, a unir-se en sol i potent bloc per assolir la realització plena i ràpida del Pla de la Victòria.

Partit Socialista Unificat de Catalunya. (Internacional Comunista.) Comitè Central.

Unió General de Treballadors. Secretariat de Catalunya.

RADIO A. G. E. Núm. 1

Emissora de la Federació Catalana de Treballadors d'Aigua, Gas i Electricitat - Barcelona

Ona, 42.25 (provisional).
Freqüència: 71000 Kcs (provisional).

Hores d'emissió:

De 8 a 9.

De 12 a 14.

De 18 a 20'30.

Sintonia: tic-tac de rellotge.

Programa general

Dilluns: Temes sindicals d'orientació.

Dimarts: Temes tècnics.

Dijous: Temes pedagògics.

Dimecres: Temes econòmics.

Divendres: Temes de guerra.

Dissabte: Resum sindical de la setmana.

Diumenge: Diversos. Tractats pel C. de la Federació.

AL TANCAR L'EDICIÓ

En el moment de procedir a tancar aquesta edició, ens assabentem de la irreparable disort ocorreguda al nostre volgut company de redacció i Secretari d'Organització de la Federació, Enric Gavàs, el qual acaba de perdre per sempre més a la seva filleta Olga, de 16 mesos d'edat.

No cal dir que tots els companys del nostre portant-veu i que treballem al costat d'aquest volgut amic ens solidaritzem al dolor que aclapara en aquets moments a ell i llur família.

El Butlletí de la Secció Barcelona

El Sindicat de Treballadors d'Aigua, Gas i Electricitat de Barcelona-ciutat, ha vingut publicant el seu Butlletí fins al proper mes passat. Era un Butlletí modest però dens de contingut, estava enfocat seguint unes normes de superació i dirigit, essencialment, a procurar una màxima capacitat social i industrial als seus llegidors. Potser estava quelcom mancat d'aquell esperit de lluita que abans donava la tònica als òrgans de premsa de tipus sindical.

No sabem si el cos de redacció in-

terpretava degudament els anhels de la nostra massa treballadora, però tenia el criteri ferm de que en aquests moments l'única lluita existent és la que sostenim contra el feixisme en els fronts de combat i que la missió d'un Butlletí sindical és la de preparar les nostres masses per als moments difícils de sacrifici que s'acosten en voler procedir a la nova estructuració de la nostra societat.

Es veritat que cal esperonar al poble de cara a la lluita guerrera, però d'aquesta propaganda impresa se n'ha

fet un tal abús, que gairebé ja ha perdut tota l'eficàcia.

Seguint les directrius del darrer Congrés celebrat fa poc, la nostra Federació començà, amb aquest exemplar, la publicació d'un nou Butlletí o Portantveu; per tant, el nostre Sindicat entén que hem de donar totes les facilitats perquè aquesta publicació, destinada a produir una major compenetració entre tots els treballadors de les nostres Indústries, tingui el màxim esplendor i èxit. Així, doncs, deixem de publicar, encara que amb certa recança, el nostre senzill Butlletí, però passant el nostre cos de redacció a formar part del d'aquesta nova publicació, des d'on procurarà seguir amb tot entusiasme, les directrius del nostre Sindicat, procurarà interpretar l'esperit latent dels nostres afiliats, als quals demanem una col·laboració eficient i voldriem infiltrar en el seu ànim de que l'èxit d'un Sindicat no depèn solament dels seus dirigents, ja que com a organisme social les responsabilitats van a mitges amb els associats.

En acomiadar el nostre Butlletí, desitgem una vida esplendorosa i un encert definitiu al nou portantveu i que aquest bell mot DINAMISME respongui a una realitat.

ESPURNES

La majoria dels components dels nostres Sindicats som gent de bona voluntat que interpretem potser amb certa ingenuïtat totes les coses que es venen succeïnt en les nostres indústries. D'ací ve la nostra estranyesa quan tenim esment de certs acords que a nosaltres, gent simplista, ens fan voltar el cap. Havíem sentit parlar de que calia anar a una unificació de sous i categories dintre de les nostres empreses i ens trobem que, de fet, la unificació ha estat un augment de sou que situa als companys de gas i electricitat a una alada tan superior al nivell normal dels treballadors de les altres indústries, que ja per molts pobles, al veure passar a un de nosaltres, es lleven la gorra i gairebé ens tracten de "senyors".

Recordem que en les nostres lluites sindicals, sempre els nostres dirigents maldaven per aconseguir que els sous d'ajudant i d'operari fossin, encara que diferents, molt semblants. Argumentaven els nostres companys que l'ajudant, degut a les característiques del nostre treball, manta vegada feia d'operari, així com l'operari, en altres ocasions, feia d'ajudant. Per tant, treien la conseqüència que era just que la diferència de sou entre aquestes dues categories es reduís a la mínima expressió. ¿Per què, doncs, amb la flamant "unificació" s'ha augmentat la dita diferència? Els ingenus que vivim fora de la capital no ens ho sabem explicar.

A casa nostra, quan es redueixen els ingressos, ens veiem precisats a reduir en la mateixa proporció les despeses. Es per això que l'ingenu treballador de la nostra indústria no pot capir que després d'haver-li notificat que els ingressos de S. E. U. C. i de S. G. U. C. s'havien reduït de manera tan notable que produï ja un dèficit en l'exercici econòmic prop-passat, ara se li augmenta el sou. I el dit company, que mai ha

entès de finances, ara cerca amb avidesa la fórmula salvadora perquè a casa seva puguin desprendre més, sense necessitat de guanyar, també, més.

Un company del Consell d'Economia ens deia que calia crear una caixa de compensació, la qual es nodriria dels ingressos aportats per les indústries beneficiàries, per tal d'ajudar amb els fons recaptats a les indústries deficitàries. Hom es pregunta quants milions hi seran aportats per les nostres indústries i es promet celebrar amb alegria el dia que se'ns donarà a conèixer la quantitat fabulosa que per art de les finances nosaltres hi aportarem.

Hem trobat un nostre amic, del ram de la construcció, que afirmava, el gran ximplet, que part de les pessetes que nosaltres cobràvem eren d'ell, per tal que si les nostres indústries eren de la col·lectivitat, en la part proporcional que li correspongués, també n'hauria de gaudir dels seus beneficis. ¿Com si ell hagués intervingut en la incautació de cap de les "nostres" centrals!

Ens assabenta un company que s'han comès alguns errors en la confecció precipitada de les nòmines, i que alguns companys han cobrat més del que els hi pertocava segons la seva actual classificació, donada llur edat. Nosaltres hem trobat molt encertat el dit per un camarada, al qual se li ha preguntat si els que es trobaven en aquest cas haurien de retornar el cobrat de més. Aquest camarada ha dit que no calia, mentrestant d'ací endavant s'el·l classifiqués en forma deguda. I hem dit que ho trobem encertat perquè així s'ha trobat la fórmula que faci que el dèficit es transformi en benefici. ¿Per què cal amoïnar a aquests companys i obligar-los a retornar uns "quartos" que, a lo millor, ja s'han gastat?

L'INGENU NUM. 2

D'Administració

L'administració del nostre portantveu, ha pres l'acord, per a millor comoditat de les Seccions, que l'import dels números de DINAMISME que vagin rebent, els liquidin a finals de cada mes, en lloc de fer-ho cada quinzena, enviant en un sol gir l'import dels dos números mensuals.

La bona marxa del nostre portantveu exigeix que la liquidació mensual que aconsellem, es compleixi puntualment.

L'ADMINISTRADOR

Cos de Redacció de DINAMISME

El Comitè de redacció de DINAMISME, ha quedat establert pels companys següents:

Director: Laureà Rodríguez.

Administrador: Enric Sanjoan.

Redactors: Enric Gabàs, Ramon Saura, Antoni Macias, Josep Closas i Ricard Millàs.

Col·laboradors: August Argudin, Francesc Rojo, Francesc Gros, Lluís Cantó i J. M. Carbonell.

L'actuació de les organitzacions sindicals

Hi ha grups de treballadors impacients que, oblidant-se massa dels camarades que lluiten al front, pensen i actuen a la reraguarda com si la guerra ja s'hagués acabat. Pensen així i donen als Sindicats una nova orientació ben diferent de la que han tingut fins ara, però una orientació totalment equivocada: converteixen els Sindicats obrers en una mena d'empreses industrials o comercials i exploten fàbriques, tallers i botigues per compte propi. S'ha dit i repetit que la missió futura dels nostres Sindicats no ha d'ésser pas aquesta, però hi ha que s'entesta a seguir pel mal camí i no hi fa res que ho repetim: *la missió dels Sindicats no és aquesta, companys!*

Els Sindicats, per mitjà de les Federacions d'Indústria del respectiu ram, hauran d'intervenir en l'organització de tota la vida econòmica del país a través dels Consells Generals d'Indústria i d'altres organismes especialitzats.

Els Sindicats, podran informar les respectives Federacions d'Indústria sobre els problemes de la producció. Els Comitès de Fàbrica — que, per cert, cal legalitzar de manera que els treballadors que en formin part sàpiguen en tot moment llurs drets i llurs deures —, seran els encarregats de vetllar pel millorament i l'augment de la producció, fent néixer en els companys de treball l'emulació proletària.

Els Sindicats hauran d'intervenir en la fixació de l'escala de salaris del propi ram; hauran de vetllar pel compliment dels pactes col·lectius de treball; per la salut dels obrers, fent que s'adoptin els millors avenços de la ciència en la higiene industrial, en la previsió d'accidents, en l'estudi de les malalties professionals; hauran d'intervenir en els estudis sobre el nivell de vida dels treballadors; hauran de representar i defensar els interessos dels afiliats en totes les organitzacions i institucions públiques.

La intervenció de les organitzacions sindicals en tot el que tingui relació amb la vida del treball, serà molt més gran del que ha estat fins ara i amb uns drets que les nostres organitzacions no han tingut mai. Avui, els Sindicats intervenen en una munió de coses que els distreuen l'atenció d'altres que són molt més interessants i que s'ajusten més bé a la nostra manera d'ésser i d'actuar. Hi ha activitats, com per eemple la cultural, que no són activitats pròpies dels Sindicats, tot i que els Sindicats han de preocupar-se del millorament cultural dels treballadors.

El Sindicat no ha de crear escoles per a infants. El que cal és crear i organitzar de la millor manera possible unes escoles de militants sindicals per tal de capacitar el major nombre d'afiliats i posar-los en condicions de regir un Sindicat, d'exercir càrrecs als Comitès de Fàbrica, als Comitès de

Control, als Consells d'Empresa. Han de sortir d'aquests cursos militants amb clara consciència de classe, revolucionaris conscients, disciplinats, actius i abnegats. Han d'organitzar-se classes d'història del moviment obrer nacional i internacional; s'ha d'explicar detalladament què és l'anarquisme i què és el marxisme; s'han d'organitzar classes d'història de les revolucions i donar a conèixer els errors i els encerts dels obrers d'altres temps i d'altres terres.

Actuem avui de cara a la guerra i pensem que el futur immediat dels Sindicats obrers no pot ésser de cap manera administrar uns serveis públics ni regentar l'agrupament de botigues. Els Sindicats tenen avui una tasca important a complir de cara a la guerra i en tenen reservada una altra de no menys important per a després de la victòria.

(Del «Butlletí Interior de la Unió General de Treballadors».)

Ple d'indústria convocat a Barbastre per les organitzacions locals U. G. T. - C. N. T.

El dia 21 va tenir lloc a Barbastre un Ple de delegats U. G. T.-C. N. T. de la nostra indústria, convocat per les juntes locals de les dues organitzacions per a informar de les gestions realitzades en conjunt amb el C. C. C. O. de Serveis Elèctrics i Gas Unificats de Catalunya.

En aquest Ple assistiren nombrosos representants d'ambdues sindicals d'Aragó, per l'interès de saber el resultat de les gestions fetes a Barcelona en favor dels treballadors de «Lafortunada», objecte primordial del Ple. També hi va haver representació del Comitè de la Federació de Catalunya, Aragó i Balears d'Aigua, Gas i Electricitat i del «Sindicato Unico de Luz y Fuerza» d'Aragó, Rioja i Navarra.

Començades les tasques del Ple amb el primer punt de l'ordre del dia, que era revisió de credencials, el Comitè Regional de la C. N. T. va patentitzar llur disconformitat per la convocatòria del Ple amb motiu de no haver estat autoritzat per un Ple regional. En totes les seves manifestacions, el Comitè regional va manifestar-se contrari a que el Ple es celebrés per no haver complert la Junta de Barbastre, en llur organització, com les normes confederals indiquen. Això, de fet, comportava una censura per aquella Junta.

Els representants de la nostra Federació, en una intervenció clara i categòrica, manifestaren que aquell Ple no tenia ni podia tenir caràcter sindical, per ésser un Ple de la Indústria convocat per ambdues organitzacions locals de Barbastre, i que empeses per un esperit de solidaritat que creiem honrat i revolucionari, s'esforçaren per a resoldre la greu situació dels treballadors de la Central Hidroelèctrica «Lafortunada», als quals se'ls havien suspès els sous: Que el Comitè de la Federació de Catalunya, Aragó i Balears U. G. T., estava completament d'acord amb les gestions fetes per

ambdues Juntes locals de Barbastre prop del C. C. C. O. de la nostra indústria i als representants de la U. G. T. i C. N. T. a Barcelona; que aquestes gestions van ésser reforçades per la nostra Federació i que la presència en aquest Ple era per refermar el nostre més entusiasta suport als camarades de «Lafortunada», per creure que era un deure revolucionari el qual s'havia de complir sense excuses de cap mena.

(Continuarà)

La U. G. T. per la unitat...

(Vé de la pàgina 8)

ho són actualment, i ho seran demà, per sort, els guies espirituals del proletariat.

Un home sense idees no és útil a la societat. Recordem aquests extrems; uns cartells que hem vist als carrers de Barcelona, en els que es crida l'atenció de les Joventuts catalanes perquè s'incorporessin a les idees libertàries i formessin falanges d'homes educats en l'ideal anarquista.

Amb el mateix drets que altres companys creuen assegurar el pervindre d'Espanya cridant a les joventuts perquè ingressin en els rengles de les organitzacions libertàries, així nosaltres reclamem el nostre dret innegable a viure en íntima col·laboració amb els camarades de la C. N. T. per a tot quant signifiqui vida de treball amb les millors garanties per a l'obrer; però reclamem també el nostre dret a poder conversar en veu alta amb altres partits polítics obrers i a tractar amb ells la forma d'orientar i conduir el pervindre polític de la nostra Espanya i de la nostra República.»

(De «Mundo Obrero».)

Manantials i fonts de riquesa

Catalunya, i Espanya en general, és rica; però necessita una bona administració, honradesa, encert i disciplina.

Posseïm riqueses que poden donar-nos vida pròpia; encara, però, totes elles no són explotades. El nostre abandó per una banda i la nostra vacil·lació i quelcom de desconfiança per l'altra, feren que no sols Catalunya, sinó tota Espanya, estigués completament colonitzada, i aprofitant aquestes circumstàncies hom s'endugués els milions.

Era necessari de cridar amb molt alta veu l'opinió i els governs, perquè es percatessin del que existia i de les possibilitats del nostre país, dels molts avantatges del nostre sòl, quant a situació geogràfica, relleu, clima i produccions que conviden a obtenir i a construir mitjaçant un esforç de treball i amb l'ajut econòmic, un lloc desitjable en el món.

Aquesta apatia suïcida dels catalans i espanyols tots, era massa vella i duradora i s'imposa avui una reacció capaç per tal de no empitjorar el mal.

Espanya no era Espanya, sinó la colònia de Riotinto, Tharsis, Peñarroya, Serra Almagreva, etc., i d'alguns dels salts d'aigua naturals més importants de la nostra terra.

Catalunya, regió de fama industrial, també era colonitzada. (Aquesta penetració suau era molt més transcendental que la possessió estrangera del Penyal de Gibraltar.)

A Catalunya no érem els amos de les grans empreses ni de les grans fàbriques. ¿Què podia hom esperar d'una nació que en primer lloc no era mestressa del seu?

Els obrers del camp abandonaven les terres deixant-les sense cultivar, a casa nostra i, més encara, a la resta d'Espanya, i una de les causes n'era la manca d'elements que possessin el treballador del camp en les condicions dels altres països avençats. En el camp hom havia de fer-ho tot amb força animal per manca de canalitzacions elèctriques, de recs i d'altres mitjans indispensables pel treball productiu, i si hom ha tret algun partit fins l'hora present, és degut a la riquesa natural

de la nostra terra i del nostre clima; car són molts els països que en condicions de clima i de terreny molt inferiors, obtenen un més gran rendiment, degut als múltiples elements moderns amb què compten i tots ells a base d'electricitat i regaments.

Així, hom podria esmentar un sens fi de casos convincents del que tot això representa.

Ara, que ja els governs s'han adonat de la necessitat d'explotar les nostres riqueses naturals, Catalunya hauria de saber donar l'exemple que servís de base i patró a la resta d'Espanya.

Tots els catalans haurien de posar el màxim esforç per tal de dur a cap la satisfacció d'aquesta gran necessitat, en aquesta època que justament ens ho demana. D'aquesta manera hom podria estendre les xarxes i canals per tal de facilitar el treball del camperol, evitant d'aïtal manera que el camp sigui abandonat per manca de mitjans. La indústria disposaria de més grans facilitats per la seva modernització i engrandiment, i sens dubte podríem arribar amb el temps a exportar la nostra producció, tota vegada que estariem en condicions competents per fer-ho.

Catalunya posseeix una riquesa en manantials d'energia elèctrica capaç per a les nostres necessitats i d'altres sense explotar, i, afortunadament, d'altres fonts d'energia termo-elèctrica que en el futur podrien ésser molt compensadores.

Tota Espanya, si per la seva configuració geogràfica no és de les més riques en energia elèctrica de possible captació, hem de reconèixer que pot aprofitar un doll de riquesa elèctrica suficient per atendre totes les necessitats; car, segons els tècnics que s'han dedicat a l'estudi de la nostra riquesa hidràulica, hom pot considerar aprofitables uns deu milions de cavalls-vapor, dels quals actualment hom n'aprofita solament 125.000.

Un dels rius espanyols més regulars, és l'Ebre. Porta un caudal mig de 663 m.³ per segon, amb un mínim de 218.

El Guadalquivir, passa de 363 a 19 m.³

El Guadiana, de 110 a 6 m.³.

El Tajo, de 156 a 18 m.³.

El Duero, de 210 a 19 m.³.

El Miño, de 334 a 36 m.³.

Essent les mínimes, les mesures dels mesos de caudal inferior.

En l'any 1926, les concessions d'utilització hidràulica accedien a CV 4.734.593.

De l'«Anuario Estadístico de España» editat pel Ministeri del Treball hom prengué les fonts d'energia immediatament utilitzables.

Tram Nacional del Duero	191000 CV
Tram d'Elda i El Aliste .	37000 »
Trams Nac. del Tormes .	100632 »
Tram intern. del Duero .	569412 »
Aprofitament dels rius	
Tiester, Alagon i Teix	521027 »
Saltants de Bucedana,	
riu Noguera-Pallaresa .	56000 »
Ampliació del Salt de	
Camarasa sobre el riu	
Segre	52000 »
Salt de Faió sobre l'Ebre	150000 »
Salts dels rius Essera,	
Noguera-Pallaresa i No-	
guera-Ribagorzana... ..	250000 »
Vuit saltants dels rius Se-	
gre, Vauza, Cardoner i	
Aigua de Vals	156000 »
Saltants dels rius Tost,	
Cinca i Ara	150000 »
Saltants del Cinca, Cin-	
queta, Banoso i Trigo-	
nesio de la Hidroelèctri-	
ca Ibèrica... ..	97000 »
Salts de l'Energia Elèc-	
trica de Catalunya als	
rius Flamisell i Cardós	87000 »
Salts de l'Electra del	
Viesgo sobre el Sil i el	
Navia... ..	80000 »
Salts de la Hidroelèctrica	
Española del Jucar ...	80000 »
Salts del Guadalquivir	
(Còrdova-Sevilla)	62000 »
Salts del Cafio i del Al-	
berche	50000 »
Pantans de l'Ebre a Rei-	
nosa	50000 »
Salts dels rius Gállego i	
Ara	50000 »

Companys: Llegiu "TREBALL"

El caudal aprofitable, entre els esmentats rius i d'altres de més petita importància, representen ja uns 3.000.000 CV d'energia que són d' immediata utilització; no obstant per considerar-la com a força real i amb

veritable regulació, serà necessari fer els embassaments corresponents.

Tot el que presta exposat, pot servir de base per una bona orientació de cara al pervindre de la nostra pàtria.

L. L.

CRONICA DE REUS

Predicar amb l'exemple

El llançar consignes encaminades a donar una marxa accelerada al desenvolupament de la guerra, el dictar ordres i normes amb la sana intenció de fer-ho rutllar tot tal com cal, és tasca relativament fàcil i, a més, digna de tot elogi; el difícil, el que ha de causar admiració i és mereixedor de tota lloança és complir les consignes i obeir el que es mana.

Desgraciadament, un sector encara massa considerable del poble antifeixista, no ha après a considerar les coses tal com són i en canvi sense tenir en compte les crítiques circumstàncies perquè atavessem, entorpeixen les tasques de govern i direcció amb la seva innoble actitud de crítica i indisciplina.

Els homes han de saber ésser homes i no deixar-se portar pel passionalisme ni per l'obcecació idealista, que a res de bo ens ha de portar. Cal obeir les ordres que emanen dels organismes responsables amb una fe sincera i una concepció de que quan se'ns ha manat quelcom és per obeir-ho i no per a comentar-ho ni molt menys criticar-ho.

Sense un ordre, encara que aquest sigui revolucionari, no hi ha solvència moral possible en un poble, i sense aquesta solvència, el descrèdit i la desconfiança faran presa entre el gran poble treballador de tot el món, que esperançat té l'esguard fix al nostre alliberador moviment.

NOTICIARI

Des de ja fa diverses setmanes, els companys de la Secció Reus, voluntàriament vénen practicant la instrucció militar.

Ha quedat definitivament constituït el Comitè d'Enllaç de la nostra Indústria C. N. T.-U. G. T. d'aquesta Secció, havent començat tot seguit les seves tasques.

El propassat dia 10 de març celebràrem Reunió General extraordinària havent-se aprovat l'Estat de Comptes del

passat Exercici i pres importants acords.

Conjuntament amb els companys de la C. N. T. s'estan portant a terme actives gestions per a organitzar curssets de Matemàtiques, Electricitat i producció del Gas. Donat l'entusiasme existent, augurem un èxit a tan lloable iniciativa.

Companys: S'ha de difondre per tot arreu el PLA DE LA VICTORIA perquè és l'única solució, per avui, per aixafar el feixisme internacional.

EL PLA DE LA VICTORIA no és d'un partit o organització. Es per a tots els antifeixistes.

La U. G. T. amb el P. S. U. marquen el camí una vegada més a l'antifeixisme: EL PLA DE LA VICTORIA.

Per damunt de les apreciacions doctrinals tenim un sol deure: Unitat d'acció per guanyar la guerra.

Avui, per abatre el feixisme, «val més una trinxera presa a l'enemic que cinquanta paraules de Revolució pronunciades a la reraguarda».

Nou mesos de guerra contra el feixisme ens han demostrat que la victòria sols l'obtidrem amb disciplina, comanament únic i EXERCIT POPULAR REGULAR.

NOTES BREUS

Recordem a totes les Junes el deure que tenen d'enviar a més de la col·laboració personal voluntària, notes abreujades d'allò que al seu entendre tingui interès general amb relació a la localitat.

També fem saber a les Junes i col·laboradors, que tots els treballs que ens hagin d'enviar, han d'estar al nostre poder per a la seva publicació en el número immediat, fins els dies 5 i 20 de cada mes.

Es necessari que les Seccions ens trametin amb la major rapidesa possible (les que encara no ho hagin fet, que són diverses) una relació de la quantitat d'exemplars de l'edició catalana o castellana fins a completar la quantitat total dels afiliats.

En aquesta edició, degut a l'anteriorment exposat, farem la distribució —llevat de les Seccions que ens han indicat les quantitats— de la millor manera —al nostre entendre— possible, ja que la tirada és de 5.000 exemplars en català i 3.000 en castellà.

A propòsit, ja que parlem de xifres.

En la revista «Estampa» de Madrid corresponent al 3 de l'actual, en un reportatge versant sobre la U. G. T. a Catalunya, l'articulista, segurament mal informat, o emprant estadístiques anteriors, ens atribueix 4.900 afiliats quan la xifra exacta és de 6,212.

Podríem posar-hi xifres esfèriques, però ho fem amb tota fidelitat ja que no és patrimoni de la U. G. T. l'emprar *números redondos*.

Imprenta "Myria". — Sepúlveda, 162

PUBLICACIÓ
QUINZENAL

15

C É N T I M S

REDACCIÓ
I ADMINISTRACIÓ:

PASSEIG

PI I MARGALL,

NÚM. 3, 3.ER

TELÉFON 12026

La U. G. T. per la unitat i la victòria

La coordinació i el control en la vida del treball correspon als Sindicats. La funció directiva als partits polítics

Hem demostrat mantes vegades el nostre decidit propòsit d'arribar a una intel·ligència clara, concreta i ferma amb els camarades de la C. N. T., per a iniciar de comú acord la solució dels problemes que tan extraordinàriament preocupen a la classe treballadora espanyola.

Creiem — i amb nosaltres tots aquells camarades que segueixen els nostres postulats sindicals —, fermament que, sense una unitat d'acció, clara, rigorosa i disciplinada entre les dues organitzacions obreres, U. G. T. i C. N. T., ens serà molt difícil, a tots, arribar fins a la victòria que reclamem les nostres legítimes ambicions idealistes.

Per a nosaltres, la unitat d'acció amb els camarades de la C. N. T. és, a més de necessària, indispensable; ho reclama a crits la vida de treball en la reraguarda. Les incautacions de fàbriques, tallers i finques urbanes; la «socialització» de les terres; la manera amb que alguns Comitès pretenen resoldre els problemes del comerç exterior, demanen, millor dit, exigeixen, una intervenció ràpida i concreta de les dues sindicals, per a evitar que es trossegi en més trossos encara, la reduïda economia que ha deixat en peu la incapacitat del capitalisme espanyol encarant-se inqualificablement contra la República.

«LA FUNCIO DELS SINDICATS ESTA CLARAMENT DEFINIDA»

Aquesta tasca d'orientació i control en la vida del treball estan obligats a realitzar-la els Sindicats. Els Sindicats tenen una funció clarament definida: acollir en primer terme tots els homes que laboren en una indústria determinada per a garantir moral i materialment els seus drets com a tals productors i poder compenetrar després a tots i cada un d'ells en la funció creadora de treball que realitzen, posant-los a una categoria superior que els permeti ésser dirigents de la màquina i no esclaus de la producció inacabable.

Els Sindicats, al fondre en una sola voluntat els anhels de millorament col·lectius dels treballadors que els inte-

gren, no demanen als seus associats quina és la seva afiliació política. El que exigeixen de tot home és el més estricte compliment dels acords que, lliurement, hagi pres l'organització. Els Sindicats són, en definitiva, l'instrument que utilitzen els treballadors per a transformar el règim de producció, orientant-lo per un camí més humà, més raonable i més científic.

Poden els Sindicats, representants de les variades especialitats del treball, orientar, per si sols, el complex engranatge que representa l'economia d'un poble? Al nostre judici, no. Fa falta l'essència política d'un partit que doni vida interior a l'home i que guiï a la vegada les aportacions individuals que l'obrer entrega al clot comú de l'organització. Aquesta funció directriu correspon plenament realitzar-la als partits polítics obrers.

L'home, en els Sindicats, defensa el valor del seu treball; el mateix home, situat voluntàriament sota la disciplina d'un partit polític obrer, defensa el seu esforç, la seva cultura i la dels demés homes.

«NO ES POT SEPARAR ELS TREBALLADORS DELS PARTITS POLITICS»

Pretendre ara separar els treballadors dels partits polítics obrers, acusant aquests de no haver sabut interpretar les necessitats de millorament que el poble anhela, és un error senzillament inqualificable. La Unió General de Treballadors ha tingut sempre, i d'això en resta orgullosa, com a guia espiritual dels seus actes, l'ideari socialista. ¿Ha estat una equivocació seva d'interpretació històrica seguir aquest camí? No; ha estat, senzillament, un encert formidable de tàctica i de visió política. Quant és avui la Unió General de Treballadors d'Espanya, nacional i internacionalment, i és molt, ho deu, en primer terme, al sentit creador que han sabut captar els seus components de l'essència doctrinal que l'ideal socialista conté. Recordar ara — presenten l'argument com punt fonamental per a apartar els tre-

balladors dels partits polítics obrers —, el succeït fa cinc anys amb l'experiència del Govern republicà-burgès, és, senzillament, voler obligar-nos a portar la polèmica periodística a un terreny que, per la nostra part, no anirem mai. No perquè no tinguem arguments per a defensar la nostra tesi, sinó perquè ara no pot haver altre problema en la Premsa, en la tribuna i en l'organització més que aquell que resta gravat amb aquestes paraules: guanyar la guerra. Guanyar la guerra ara i després ja parlarem.

«ELS SINDICATS ESTAN OBLIGATS A COMPLIR LES DISPOSICIONS QUE EL GOVERN DICTI»

Avui els Sindicats tenen el deure de disciplinar als seus afiliats perquè siguin útils a la causa col·lectiva, controlant i intervenint tot quant amb el treballador es relacioni. Ajudant el poder públic a convertir en realitats els anhels de millorament social que el poble desitja; però deixant al Govern com expressió de la voluntat col·lectiva del poble espanyol, perquè aquest organitzi l'economia, la indústria, el comerç, la cultura, tota la vida d'Espanya, com millor convingui a la salut de la República i a les conveniències que de la guerra es deriven. Ningú està autoritzat a recelar de la gestió governamental. En el Govern estan representats des dels homes que creuen en Déu com un sedant per la seva ànima turmentada, fins els que representen a la C. N. T. Mentre formin part del Govern totes aquestes forces diametralment oposades en ideologia, és perquè dignament estimem que poden restar dirigint la política d'Espanya. Els Sindicats estan obligats a complir les disposicions que el Govern assenyali i a col·laborar amb els ministres per a estructurar més ràpidament en la reraguarda les indústries de guerra; a intervenir activament en tota funció de treball; però no oblidant mai que els partits polítics obrers varen ésser,

(Passa a la pàgina 5)